

HER YERDE
İSLAM,
HER ZAMAN
MÜSLÜMAN

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 29.12.2013 tarihli Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Mü'min Kardeşlerim;

Dinimiz İslamiyet, bütün zamanların ve bütün mekânların dinidir. Yeni dille söyleyecek olursak İslam, dünya dinidir. Ne Orta Doğu'yla ne de Müslümanların yoğun olarak yaşadıkları bir kıta ile İslam Dini sınırlandırılmaz. İnsanın yaşadığı her yer ve her zaman İslam içindir. Köylerinden şehirlerine kadar, küçük barakalarından gökdelenlerine kadar bütün dünya Allah'a secde etmek ve secde ettirmek için yaratılmıştır. Müslüman'ın dininden muaf tutulabileceği hiçbir yer ve hiçbir zaman düşünülemez. Müslüman Allah'ın kuludur. Allah Hayy ve Kayyum'dur. Mü'min de Müslüman da nefes aldığı verdiği sürece Allah'a kulluk yapmak, secde etmek, Müslüman olarak yaşamak durumundadır. Çağın modern olması veya iptidai olması bu kuralı değiştirmez. Müslüman'ın köy hayatı yaşaması ya da büyük şehirlerde yaşaması da bu gerçeği değiştirmez. Nerede mü'min varsa orada İslam olmalıdır. Nerede nefes alınabiliyorsa orada Allah demek zorundadır. Ancak, elbette Rabb'imiz köy hayatıyla, şehir hayatının farklı olacağını biliyordu. Elbette teknoloji çağında hayat sürmekler, develerin, atların, koyunların şehirlerde dolaştığı bir zamanda hayat sürmenin aynı zorlukları, aynı şartları barındırmayacağını da Allah biliyordu. Teknoloji ve modern hayat İslam'ı yer yer sıkıştırıp Müslüman'ı adeta dininde taviz vermeye zorlayabileceğini de Allah biliyordu. Peygamberi de bize bu hususta ikazlar yapmıştı.

Bizim gelişen zamana göre, ilerleyen teknolojiye göre Müslümanlığımıza şekil vermemiz düşünülemez. Biz bir ormanın ortasında seccademizin de bulunmadığı çamur bir arazide hangi namazı kılıyorsak, halıların üstünde klimalı bir mescidde de aynı namazı kılarız, kılmak zorundayız. Bir yaylada, serin rüzgârın altında oruç tutmakla, şehrin kavurucu sıcaklığı altında oruç tutmak bizim için aynı olmalıdır. İhtiyar zamanımızda hacca gitmekle, delikanlı zamanımızda hacca gitmek arasında da fark yoktur. Çünkü İslam Dinimiz ve onun Şeriat'ı bütün zamanların ve bütün mekânların dinidir, şeriatıdır.

Aziz Kardeşlerim;

Buna rağmen bu çağda, yaşadığımız bu çağda adına şehir denen, beton binaların daha yoğun bulunduğu mekânlarda İslam yaşamak, Müslümanca hayat sürdürmek bir nebze daha imtihanı ağır yaşamaktır. Biz bunu defalarca hissetmişizdir. İnsan zanneder ki "köy yerinde olsam, kalabalık nüfusun bulunmadığı, caddelerin daha seyrek olduğu yerlerde olsam, daha iyi Müslümanlık yapabilirdim" zannedebilir. Şehirler, insanların mozaik kültürlü yaşantıları, insanların birbirlerini çok fazla irdeledikleri zamanlar, iyi bir Müslümanlık için önümüzde duruyor olabilir ama bir hakikati unutmayacağız: Biz sevap ve günahlarımızın bir bir sayılacağı mizanın önüne doğru gidiyoruz. Bu şu demektir: Biz sevap topluyoruz. Namaz kılıyoruz, oruç tutuyoruz ama sevap toplamak için bunları yapıyoruz. Camide namaz kılıyoruz, evde kılmıyoruz. Neden? Camideki namazla evlerdeki namazda aynı ikindi namazıdır. Ama camideki namazın sevabı fazladır. Oruç tutuyoruz, oruç her zaman oruçtur. Sıcakta, meşakkat altında, nefesimizin zorlandığı bir zamanda tuttuğumuz oruç, yaylada tuttuğumuz oruçtan muhakkak daha sevaplıdır. Biz sevap toplamak için ibadet yaptığımıza göre hangi pozisyonumuz daha sevaplıysa bizim için değerli olan odur.

Şimdi değerli kardeşlerim, Peygamber aleyhisselam efendimizin bir hadisi şerifini bu mantıkla ele aldığımız zaman şu modern çağ, teknoloji, tramvay, otobüs, gemi gibi gözümüzde büyüttüğümüz modern dünya hayatının Müslümanlığımız açısından bir kayıp değil bilakis kazanç olduğunu göreceğiz. “Eskiler ne güzelmış, İstanbul’da üç binadan biri camiymiş, insanlar daha huzurlu bir İslam yaşıyorlarmış” yerine “Allah beni ibadetlerin daha değerli olduğu, sevabın daha kolay kazanıldığı bir zaman ve bir yerde göndermiş” diye sevineceğiz çünkü Allah celle celaluhu ne Mekke sokaklarında işkence gören Bilal’e farklı bir sevap vermiştir ne de klimaların altında namaz kılma nimetine kavuşmuş Müslümanlara “sizin namazınız klimalı namaz, sizden sevap kısacağım” demiştir. Her mü’mini kendi zamanı ve kendi şartları için yaratmıştır. Biz gökdelenlerin çağında, füzenin, uçağın, geminin, tramvayın çağında Bilal-i Habeş’inin Mekke sokaklarındaki imanı ile iman ettik. O gün farz olan namazı kılıyoruz. O gün emredilen orucu tutuyoruz. O zaman inen Kur’an bizim Kur’an’ımızdır. Ne namaz, ne Kur’an ne de oruç bu zamana göre değer kaybetmiyor. Biz de modern çağda doğduk, yaratıldık diye belli sevaplardan yoksun değiliz.

Klimalar, binekler ve vasıtalar, modern binalar ne kazançtır ne kayıptır bizim için ama şeytan teknolojiyi modern çağ anlayışını bizim Allah’ın rızasını kaybedeceğimiz bir engel olarak karşımıza çıkarabilir. Bu da bizim imtihanımızdır işte. Bu sebeple Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin Tirmizi’de rivayet edilen şimdi okuyacağım hadisi şerifini bütün zamanların İslam’ı ,bütün mekânların Müslüman’ı olmanın şifresi olarak dinlemek zorundayız. Hani göz haramlığı açısından, temiz, helal gıda tüketme açısından, insanla sürtüşüp başını belaya sokup sokmama açısından köy hayatı mı şehir hayatı mı daha değerlidir diye soruşturduğumuzda bunun cevabını Peygamber efendimizden öğrenmemiz lazım. Hayır, ne köy hayatı ne de şehir hayatı farklı değildir. Kulluktur farklı olan. Bulabilen Allah’ı dağ başında da bulur. Bulamayan Kâbe’nin dibinde de Ebu Cehil olarak Rabb’ine gider. Eğer mesele Allah’a daha yakın olmak için camiler, Allah’ın evi Kâbe meselesi olsaydı müşriklerin birçoğu Peygamber aleyhisselamla akraba oldukları halde Kâbe’nin duvarları dibinden cehenneme gitmemeleri lazımdı. Ama Kâbe’ye binlerce kilometre uzaktan nice mü’minler Kâbe’nin resmini dahi bir kere bile görmedikleri halde Allah’ın temiz kulları, salihler, şehitler olarak Rabb’ine kavuştular. Köy veya şehir değil mü’min veya kâfir vardır.

Kaçarak Müslümanlık yaşama mantığı olamaz. Eski ümmetler-şimdiki ifadeyle-şehirlerden kaçıp dağlarda Allah’a kulluk yapmak istediler. Buna bizim lisanımızda, İslam lisanında “uzlet” denir. Duyarsınız hadisi şeriflerde filanca İsrail oğullarından büyük zat işte yetmiş beş sene filan dağda kalmış. Yememiş içmemiş hep namaz kılmış. Filanca insan şu kadar sene hiç insan görmemiş. Anasından, babasından, eşinden uzak yaşamış. Dağlarda Allah’a ibadet etmiş. O mantık İsrailoğlu’nun mantığıdır. Ümmeti Muhammed’in mantığı insanların içinde stresle, şehir gürültüsüyle, kalabalıkların arasında Allah diyebilmektir. Bu Ümmet’in diğer ümmetlerden farkı budur. Ateşin içine dalıp yanmadan yaşayan İbrahim’in çocukları olmaktır esas olan. Her günahattan kurtulmak için bir dağa kaçılırsa o zaman meydan şeytanlara bırakılmış olur ki bu Ümmet, şeytanı mağlup etmeyi kader olarak iman edip kabul etmiş bir ümmettir. Şehirleri şeytanlara bırakıp dağlarda Allah demek yerine dağları da ovaları da şehirleri de Allah’a secde ettirdiğimiz zaman bize Veda Hutbesi okuyarak giden Peygamber aleyhisselam efendimizin umudunu gerçekleştirmiş oluruz. Bunun için Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz buyuruyor ki: “İnsanların içine karışıp insanların sıkıntısına rağmen kulluk yapan mü’min bir kenara çekilerek ibadet eden mü’minden daha hayırlıdır.” Bu Ümmet’in karakteri budur. Bunun için biz şu camide nasıl Allah’ın rızasını umuyorsak kuaföre tıraş olmak için gittiğimizde de aynı Müslümanlık, mü’minlik kalitesiyle gideriz.

Biz camiye gider gibi kuaföre gireriz. Biz, secdeye kapanıp Subhane Rabbiye'l Ala dediğimiz zaman nasıl Allah'a yakın olduğumu, iyi mü'minim diye meleklerin beni kaydettiğini, sevap topladığımı iman edip kabul ediyorsan sokakta gördüğüm ve belki de tanımadığım bir Müslüman'a "selamünaleyküm kardeşim" dediğim zaman, secde edip Subhane Rabbiye'l Ala derkenki şahsiyetimi, iman ve enerjimi kullandığım için şu camide namaz kılarken kazandığım sevabı, sokakta tanımadığım, akrabam, komşum, şehirlim veya vatandaşım bile olmadığı halde "selamünaleyküm" diyerek tebessüm ettiğim mü'minin sebebiyle de Allah bana secdede kazandığım sevap gibi sevap yazmaktadır, İslam budur. Kalabalıklardan kaçma değil, kalabalıkların içine dalma dinidir. Ateşten korunuruz ama ateşe de dalarız Allah'ın izniyle. Kitleleri bağrımıza basmak, kitlelere lanet edip dağlara çekilmekten bin defa daha büyüktür bu Ümmet'in anlayışında. Bu aynı zamanda uslanmaz kabul ettiğimiz çocuklarımızı, ailemizi, akrabalarımızı, komşularımızı uslanmazlık belgelerine rağmen Allah rızası için ıslah etmek üzere senelerce kahırlarına, eziyetlerine katlanarak yaşamamızın bir tür cihat olması sonucunu doğurur.

Biz, farklıyız. Biz, Ümmeti Muhammed'iz. Kaçmayız. Meydanları şeytana bırakıp dağlarda bir kulübede yetmiş sene secde etmek yoktur. Onlar zaten Musa aleyhisselamı da peygamberleri de tek bırakıp kaçanların anlayışdır. Biz ise "atını denize de sürsen seninle beraberiz ya Resûlullah" diyen bir Ümmet'iz. Şehirlerde hayat sıkıntılıysa biz de sıkıntı adamıyız zaten. Ailem, çocuklarım, komşularım eziyet ediyorsa bizim bağrımız eziyet söndürmek içindir zaten. Bunun için iman ettim ki ben. Camilerdeyken sevap topluyorum da hacca gittiğimde sevap topluyorum da çarşıda ne topluyorum? Sokakta ne topluyorum? Ben, camide kazandığım sevabı da, sokakta kazandığım sevabı da, evde kazandığım sevabı da Allah'tan bulacağım. Çünkü camide Müslüman, sokakta başka bir kimlik sahibi değilim. Ben ticaret yaparken de mü'minim, haccederken de mü'minim. Bunun için "insanların içine karışıp, insanların eziyetine rağmen kulluk yapan mü'min, bir kenara çekilip tespih çeken mü'minden daha hayırlıdır" diyen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize bir kere daha kulak vermiş olurum.

Kardeşlerim;

Şu hadisi şerifi nasıl biz, sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin dininin özeti olarak anlayamayız. Nasıl bunu kulaklarımıza küpe etmeyiz? Bakınız değerli kardeşlerim, sahih bir hadisi şerifte sallallahu aleyhi ve sellem efendimize "ya Resûlullah bana en kaliteli Müslümanlığı anlatır mısın" **اي الاسلام خير يا رسول الله** en kaliteli Müslümanlık hangisidir? Bu soruya amcası Uhud'da şehit düşmüş Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, kendisi Mekke'den Medine'ye hicret ettikten sonra bu soru sorulmuş olan Peygamber, amcasıyla beraber Şib'a Vadisi'nde üç seneye yakın zaman ağaç kabuğu yemek zorunda kalacak kadar Allah yolunda işkence çekmiş olan Peygamber, müşriklerin Medine'yi kuşattığı zaman karnına yere yıkılmamak, düşmemek için taş bağlamak zorunda kalan Peygamber, "hangi İslam daha kalitelidir ya Resulullah" sorusuna ne cevap verebilir? Şehitlik, namaz, hac, çok Kur'an okumak, teheccüde kalkmak zaten bunlar onun öğrettiği şeyler. Ne diyebilir acaba? İşte hangi Müslüman'ız biz? Hangi şeriatın iman edenleriyiz? İslam, nasıl bir dindir? Dağlarda mı yaşanır, şehirlerde mi yaşanır? Kalabalığın içinde mi bir kenara çekilerek mi? Sıkıntı çekmeden mi binbir sıkıntıyı bağrında söndürerek mi Müslümanlık yaşanır sorusuna cevap veriyor:

اي الاسلام خير يا رسول الله "Hangi İslam kalitelidir yani hangi işleri yaparsam Müslümanların arasında bile iyi Müslüman olarak melekler beni bir kenara yazarlar diye sorana ne cevap veriyor: "Yemek yedir, tanı tanıma herkese selam ver." Bir kere daha dinleyebiliriz "hangi İslam daha iyidir, kalitelidir

Ya Resûlullah" diye soruluyor: "yemek yedir, tanıdığın tanımadığın herkese selam ver" diyor. Peki buradaki incelik ne? İncelik şu; Cuma namazına zaten gideceksin yoksa seni Müslümanlar mezarlıklarına koymazlar, sabah namazına kalkmazsan Müslümanlardan kız alamazsın, Müslümanlar sana borç vermezler ki zaten namaz kılmıyorsun. Ramazan'da oruç tutmasan seninle komşuluk yapmazlar ama boynunda borç gibi durmadığı halde dostlarına, fakirlere, talebelere evinde sofraya kurman İslam'ın sende kaliteye ulaştığını gösteriyor. Sadece mü'minlerin yaşadığı şehrin sokaklarında dolaştığı için "selamunaleyküm kardeşim" deme olgunluğu İslam'ın sende soluduğu hava kadar ciddi bir güç olduğunu gösteriyor. Onun için de ne buyuruyor: "tanıdığın tanımadığın herkese selam vermen, insanlara yemek yedirmen iyi Müslümanlık'tır".

Peki, buradan biz İslam şehirlerde yaşanır, dağlarda, köylerde, ovalarda, her yerde yaşanır, bütün zamanların ve bütün mekânların dinidir İslam dediğimiz zaman bu anlamı nereden çıkardık? Şuradan çıkardık: Biz camide Allah'ın huzurundayız, melekler yanı başımızda sevap yazıyorlar. Ama bir mü'mine selam verdiğimiz zaman aynı melekler bize hasenat yazıyorlar. Dolayısıyla sevap toplaya toplaya mizan yerine gitmeye çalışan insanlar olarak camilerde sevap toplar gibi mü'mine tebessüm ettiğimiz zaman da sevap topluyoruz. Mü'min selam verdiğimiz zaman da sevap topluyoruz. Beş arkadaş bir araya gelip bir ikramda bulunduğumuz, yemek yedirdiğimiz zaman da Cuma namazı, bayram namazı, teravih namazı kılar gibi, Allah der gibi kaşık sallıyoruz. Ümmeti Muhammed farkı bu sallallahu aleyhi ve sellem! Yediğimiz, içtiğimiz, tebessüm ettiğimiz sevap ve sadakadır.

Bu Ümmet, bütün ümmetlerinin sonuncusu, Peygamberi de sallallahu aleyhi ve sellem bütün peygamberlerin hatemidir. İslam farkı da budur. Müslüman, oturmaz boş, gezmez boş, konuşmaz boş. Camide Allah der kazanır, evinde eşiyile eğlenir Allah'ın rızasını kazanır. Çocuklarıyla ebencilik oynar, elli yaşından sonra Allah'ın huzurunda secde eder gibi sevap kazanır. Çünkü onun Peygamberi de altmış yaşından sonra beş yaşındaki torunlarıyla devencilik oynamıştı. Sırf Allah'ın memnun etmek için Ümmeti Muhammed'in hayat bulan İslam anlayışını göstermek için bütün insanlığa. İslam dağ başına çekilme dini değildir. Ruhbanlığı reddeden Kur'an'ımız var. Hıristiyanlar ruhbanlıkla hayattan kopup, kadından erkekten ayrılıp köhne, küflü bir kilisede ibadet ederek Allah'ın rızasını kazanacaklarını zannettiler ama Allah ne buyuruyor: **“إِنْتَدَّعَوْهَا”** “Biz öyle bir şey demedik, onlar kafalarından uydurdular.” diyor. Allah, insanlardan kaçın, insanları şeytana bırakın, siz bir kenarda ibadet edin, demedi Hıristiyanların papazlarına. “Nere bıraktınız, gittiniz bu insanları” diyecek üstelik. Onun için biz mü'minler olarak, Müslümanlar olarak altmış yaşından sonra da torunlarımızla ebencilik oynayarak, saklambaç oynayarak, onları neşelendirerek imanımızı onlara sevdirmek için, aşı yapmak için mücadele ederken bile Uhud'da, Bedir'de cihad eder gibi Arafat'ta vakfeye durur gibi Allah'tan sevap umarız. Böyle bir İslam. İslam böyle!

Böyle bir İslam'a girdikten sonra adam olmak için başka bir şeye girmek gerekmez zaten. İçindesin ya! İslam'ın içindesin! Daha iyi Müslüman olmak için bir şeye girip çıkman gerekmez. Çıktın mı İslam'daki başka bir şeye gireceksin. İslam budur, bu kalitenin insanıdır!

Biz, bir mü'mine selam verirken bu hedefin peşindeyiz. Sabredip çilemizi doldururken bu kazancı bekliyoruz Allah'tan. Biz, eli kolu bağlandığı için bekleyemeyiz. Biz, Allah bize ecir yazacak diye bekleriz, çilemiz bile namaz gibi ibadet olur. Çünkü biz, mü'miniz. Dua ederiz, hem isteriz hem namaz gibi sevap kazanırız.

Aziz Kardeşlerim;

Yüzlerce kere duyduğunuz bir hadisi şerifi bir kere daha hatırlayarak hangi İslam hangi Müslümanlık nimeti ile Allah bizi şerefleştirmiş, bunu tekrar düşünme fırsatı bulmak istiyorum. Ne buyuruyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz: "Mü'min kardeşine tebessüm etmen sadakadır." Sadakadır. Sadaka! Sadaka! Belaları defeden, cennetin kapılarını açan, kulluk defterlerimizi hasenat ile dolduran sadaka ne demekse, tebessüm edip "nasılsın" demen bir mü'mine de odur. Filistin'e, darda kalmış felaket görmüş mü'min kardeşlerine bir çuval makarna gönder göndereceksen ama mü'min kardeşine camiden çıkarken yaptığın tebessüm Afrika'ya gönderdiğin bir çuval makarnadan daha değerli olabilir Allah katında. Keşke birbirimize tebessüm edip sadaka toplasaydık sevap olarak da Afrika'ya bir şey göndermiş olmasaydık da kenetlenmiş, birbirlerine merhametli, kâfirlere de meşakkatli mü'minler olarak melekler bizi kaydetmiş olsalardı. Afrika'daki insana bir çuval makarna göndermek elbette ve elbette sadakadır canım. Hem ne sadakadır! Ama Afrika'ya gemilerle sadaka gönderecek yerde yanı başımdaki mü'mine tebessüm, anında sadakadır. Riya ihtimali yok. Zayıf ihtimali yok. Başkaları tarafından alınıp Hıristiyanlara dağıtılma ihtimali de yok. Mü'minin yüzüne gül, Allah sana sadaka versin. İslam! İslam bu! Allah'ın rahmetin en derini ile en uçsuz bucaksız ile kullarına muamele ettiği insanlığın zirveye davet edildiği din, İslam'dan söz ediyoruz. Kıyamete kadar bütün insanların dini. Gariplerin, zenginlerin, şehirlilerin, köylülerin, dağlarda yaşayanların, apartmanlarda yaşayanların, bütün insanların dini ve umududur İslam, bunun için.

Kardeşlerim;

Bizim, düğün yaptı, evlilik yaptı, çocuğu oldu dediğimiz şey yani aile hayatımız Allah'ın nazarında sadaka, ibadet, cihad gibi görülüyor. Biz "baş göz ettik" diyoruz iki genci, melekler de "Allah'ın rızasına girdiler" diyor. Peygamber aleyhisselam efendimiz, "imanlarının yarısını kurtardılar" diyor.

Aziz Kardeşlerim;

Hangi İslam sorusunun güneş kadar büyük cevaplarından biri de Allah Kitabı Kur'an'da kendi çocuklarını, eşlerini, affedip hoş görüp evde huzursuzluk çıkarmayan babalara "size affımı söz veriyorum" diyen Allah'ımız vardır. "Siz, çoluk çocuğunuzu affedin, Allah da sizi affetsin." Biz, hacca gidip Allah'ın rızasını kazanacağımızı düşünürken, Allah evimizde oturma odasında bizi sinirlendiren, yaramazlık yapan çocuğumuzu affedersek Arafat'ta, Mina'da, Müzdelife'de dualar ederek affedilmesini isteyen bir Müslüman'ı Allah'ın affettiği gibi bizi affedeceğini haber veriyor. Bu da gösteriyor ki İslam, oturma odalarımızın diniymiş. Camilerin minareleri, şerefeleri, mihrapları cami ve cemaat, İslam demekse ne kadar İslam demekse, Müslüman'ın Allah'ın dinine göre, Kur'an ahlakına göre yaşadığı ev hayatı da o kadar Müslümanlık, o kadar İslam, o kadar Medine'de Resûlullah demektir sallallahu aleyhi ve sellem.

Bunun için kardeşlerim,

Diyoruz ki İslam; şehirlerin, gökdelenlerin, uzaya giden araçların dinidir. Müslüman, camiye sağ ayağı ile girip Rabb'inin rızasını kazanmak için titredığı gibi nasıl camide Allah'ın rızasını arıyorsa onun gibi bir ticaret merkezine gittiğinde de Müslümanlığıyla gider. Ticaret merkezlerinin önünde de "Muhammed'un Resûlullah" diyen bir insan olarak durur. Camideki kimliğimi bankanın önünde yitirmiş Müslüman değil, bankanın önünde de, büyük alışveriş merkezlerinin önünde de, berbere

gittiğinde de, bakkala gittiğinde de, kız istemeye gittiğinde de, boşanmak için mahkemeye gittiğinde de, abdeste girdiğinde de, camiye girdiğinde de, hacca giderken de, yazın seyahate giderken de "bismillah" diyerek yola çıkar, Allah'la beraberdir, Allah da onunla beraberdir. Ticaret haram değil ya! Alkol haram, domuz ürünü haram, faiz haram! Ticarete hile haram, yalan haram, sahtekârlık haram! Ticaret helal! Ticaret peygamber işi, Ebu Bekir işi, Ebu Hanife'nin işi ticaret. Ama yalan Müslüman'ın işi değil. Hile, Müslüman'ın işi değil. Alkol Müslüman'ın değil. Faiz hiçbir Müslüman'ın işi değil! Ticaret Müslüman işi. Keşke bütün dünya ticareti Müslümanların elinde olsa da Cuma ezanı "Allahu Ekber" dediğinde hayat durur gibi, elektrik kesilmiş gibi ticaret bitmiş olsaydı. Keşke denebilseydi ki "Şu çarşı, şu pazardaki tüccar hep Müslüman'dır, buraya hiçbir koruma olmadan girebilirsin. Burada pazarlığa gerek yok, burada bu iyi midir, sormaya gerek yok" denebilseydi keşke! Çünkü Müslüman, camiye abdestsiz giremeyeceği gibi, camide niyet etmeden namaz kılamayacağı gibi ticaretini de haramla yapamaz ki. Allah sadece "namazda ciddi olun" buyurmuyor ki. Nerede mü'minsen sen orada Allah var. Her yerde senden doğruluk istiyor. Her yer meleklerle adım adım beraber olduğun yer. Nere kaçacaksın ki meleklerin izlemesi olmadan.

İslam, evlerimizde, camilerimizden daha güçlü olmalıdır. Çünkü cami gece kapanır, ev yirmi dört saat açıktır. Evlerimizdeki İslam potansiyeli yirmi dört saatlik enerji olmalıdır. Camiler öyle değil, cam, gece karanlık. Namaz aralarında kapalı. Evde hayat yirmi dört saat. Camide bilemedin iki saat. İki buçuk saat diyelim. Biz, ticaretimizi Allah'ın rızasına göre yaparız. Tıpkı camilerde namazı Allah için kıldığımız gibi. Evet, dükkânlarımıza memur olduğumuz dairelere, işçi olduğumuz fabrikalara abdestle girmemiz şart değil. Ama abdestli olmasak da yalan konuşamayız biz. Abdestli veya abdestsiz hile yapamayız biz. Biz mü'miniz, biz Ümmeti Muhammed'iz. Sosyal ilişkilerimiz, komşuluk ilkesine dayanmaz. Komşu olduğumuz için aynı köylü olduğumuz için, etnik kimliğimiz aynı olduğumuz için asla ve kata kimseye selam vermeyiz biz. Ama Sevgili Peygamberim benim: "karşılaştıklarında birbirlerine selam verip musafaha yapan, tebessüm eden iki mü'min, ayrılmadan günahları onlardan ayrılır" diye bana mü'min kalitesine dair bir eğitim verdiği için ben mü'min kardeşimle selamlaşırım. Komşuluk bundan sonra gelir. Onun Müslüman olması, benimle aynı dini paylaşması, benimle aynı namazı paylaşması, aynı Resûlullah'a Ümmet olmuş olmamız aleyhisselatu vesselam, onun bağrında benim yerim, benim bağrım da onun yeri olması sonucunu doğurur. Bu Müslümanlık farkıdır. Bu, camilerde pil gibi doldurulup şehir sokaklarında, ticarethanelerde, iş yerlerinde, fabrikalarda uygulanan Müslümanlık'tır. Camideki Müslümanlığı camide bırakıp ondan sonra da evinde yeni bir Müslümanlık, işinde başka bir Müslümanlık, köyünde biraz farklı, şehirde daha farklı Müslümanlık Medine'de ashabını yetiştiren Muhammed aleyhisselamın Müslümanlığı değildir.

Onlar, Resûlullah'ı dinlerken aleyhisselatu vesselam "Allah'tan kork" dediğinde ona peygamberi hangi ürperti onu kuşattıysa eşi de "Allah'tan kork" dediğinde o Allah'ı hatırladı gene. Müslümanlık budur. İstanbul kapılarına kadar geldiklerinde Medine'deki Allah'ı burada bulmak istediler, onun için geldiler. Medine ve Mekke'de hangi Allah'a "ya Rabb" diyorduysa bodrum kattaki evinde de o sesi, o nidayı yükseltti. Yine aynı Allah'a "ya Rabb" diye çağırıldı. Yerlerin, göklerin, bütün zamanların ve bütün mekânların Allah'ı camide ve evlerinde, iş yerlerinde farklı farklı davranmıyor kullarına. Camide izlettirdiği meleklerini, iş yerinde de izlettiriyor. İmamın arkasında ve bankanın önünde aynı melek sağımda ve solumda var benim. Allah aynı Allah, İslam aynı İslam, Müslümanlık aynı Müslümanlık. Müslüman farklı olamaz. Köyde veya şehirde farklı olamaz. Sıkıntıdan da kaçamaz zaten. Şehirler çok kötü köylere gidip vadilere gidip Müslümanlık vadisi kuramazsın. Çünkü Sevgili Peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem asırlar önce ikaz etti. Buyurdu ki: "geçinemeyen, kendisiyle geçinilemeyen müminde hayır yoktur". Herkes kötü, bir bu melek gibi mübarek, sende hayır yok.

Evet, insanlar sıkıntılı stresli, komşular kötü, buna rağmen sen sabır eğitimi görmüş bir mü'minsin. Herkesin melekleştiği bir diyarda kim yaşayamaz ki? Münafıkların, Yahudilerin kuşattığı bir Medine'de yaşayacaksın. Medine'de Resûlullah'ın şehri olduğu halde aleyhisselatu vesselam münafıksız bir günü yoktu. Orda da sıkıntı vardı. Buna rağmen birinin adı Ebubekir olarak göklere yazıldı. Münafıklara, kötü komşulara, sorunlu insanlara rağmen Ebubekirler Ebubekir oldular. Mü'min, dertlerden kaçan insan değildir. Dertlerle hemhal olabilen ve Allah'a kulluğu her şartta icra edebilen insandır. Dedik ya İsrailoğulları olsaydı hocaları onlara diyecekti ki "hey millet, kaçın dağlara gidin, ibadet edin, şehirler çok kötü, bankalar açıldı" diyecekti.

Bu Ümmet'te bu yok. "Sakın dağlara gitmeyin, bu şehirler faizcilere kalmasın, helal kazanın, çok kazanın, bütün servet sizin olsun, Karun'dan zengin olun, Musa ruhlu olun" demek bu Ümmet'in işidir. Kaçarak değil, küfrü ve şeytanı kovalayarak cihad ederiz. Kaçmanın adı cihad olmaz.

Biz farklıyız. Biz bütün insanlığı binlerce senedir birikmiş dertleriyle kucağına alan Muhammed aleyhisselamın Ümmeti'yiz. Kaçarak değil, korkarak, ezilerek, pısrıklaşarak değil yüreğimizi Allah'a bağlayıp gökler kadar geniş bir yürekle dertlerin üstüne, kötülüklerin üstüne giderek, taviz vermeyerek Müslümanlık yaşarız.

Aziz Kardeşlerim;

İşte bunun için Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: "Zor zamanda kulluk yapmak Medine'ye bana hicret etmek gibidir." Bugünkü kulluğumuz; haramlardan kaçışımız, camilerde ibadet yapışımız, çocuklarımızı muvahhid müminler olarak yetiştirmemiz yalın ayak Mekke'den Medine'ye Resûlullah'a hicret etmek kadar değerlidir. Modern çağ zo, doğru; bu fitne çağı, teknoloji çağı, sıkıntılı doğru ama hicret kolay değil. Anayı, babayı, çoluk çocuğu bırakıp Yesrip'e Resûlullah'a hicret etmek ne kadar değerliyse bütün bu teknoloji fitnessine, insanların bozulmuş kafalarına, kötü komşuluklara, dostlukların kaybolduğu zamanlara rağmen "Allah" diyebilmek Allah demenin içini doldurabilmek Yesrip'e, Resûlullah'a gitmek kadar değerlidir.

Hicret ne ise bizim bu zamanda veya filanca zamanki mü'minlerin zamanında yapılan da odur. Kaçmak değil, kovalanmak değil, dertlerle yoğrulmak ve dertleri rahmete dönüştürmek için varız.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.